

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Eliza Skotnicka

Protokolant: p.o. prot. sąd. Anna Ludwiniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 grudnia 2020 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko (...) S. A. z siedzibą w W.

o zapłatę 5 480,62 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 2 959,69 (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dziewięć 69/100) zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 10 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda 1 140,33 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. nakazuje stronie pozwanej aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kłodzku 419,77 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powód M. S. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 5480,62 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 1 maja 2018 r. oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz 17,- zł tytułem poniesionej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwu powód wyjaśnił, że dochodzi części odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe marki F. (...) o nr rej. (...) poniesioną przez poszkodowanego Ł. P. w kolizji drogowej z 29 marca 2018 r., która została zgłoszona stronie pozwanej w dniu zdarzenia. Za spowodowanie szkody odpowiedzialność ponosi kierowca ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej przez stronę pozwaną. Strona pozwana uznała odpowiedzialność za szkodę, kwalifikując ją jako częściową i przyznała z tego tytułu odszkodowanie w łącznej wysokości 2113,96 zł. Powód umową cesji nabył od poszkodowanego wierzytelność względem strony pozwanej z tytułu szkody w pojeździe. Powód sporządził kosztorys w celu ustalenia prawidłowej wysokości należnego odszkodowania odpowiadającego przeciętnym kosztom naprawy, zgodnie z którym szkoda w pojeździe wyraża się kwotą 7594,58 zł. Tym samym, biorąc pod uwagę dotychczas wypłacone odszkodowanie, na dochodzoną pozwem kwotę składa się powstała różnica w wysokości 5480,62 zł.

Strona pozwana (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana przyznała, że uznała swoją odpowiedzialność względem poszkodowanego za skutki zdarzenia z 29 marca 2018r. wskutek którego uszkodzeniu uległ pojazd marki F. o nr rej. (...) i wypłaciła

poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 2113,96 zł brutto, uwzględniające wszelkie okoliczności w tym fakt, że uszkodzony pojazd był eksploatowany przez 13 lat w dacie szkody (rok. produkcji 2005). Ponadto pozwana zarzuciła, że poszkodowanemu w toku postępowania likwidacyjnego była proponowana możliwość naprawienia samochodu w warsztatach współpracujących z (...) w ramach S. (...), bez konieczności ponoszenia jakichkolwiek kosztów przez poszkodowanego. W związku z tym zdaniem pozwanej poszkodowany miał obowiązek podjąć najbardziej ekonomiczne rozwiązania, aby zlikwidować następstwa szkody

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Poszkodowany Ł. P. był właścicielem samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...), rok prod. 2005. W dniu 29 marca 2018 r. uczestniczył w kolizji drogowej, której sprawca był ubezpieczony u strony pozwanej. Strona pozwana w postępowaniu likwidacyjnym ustaliła wysokość szkody częściowej w pojeździe – wartość naprawy brutto 2113,96 złotych. Odszkodowanie zostało poszkodowanemu wypłacone.

Bezsporne

Poszkodowany Ł. P. naprawił pojazd w warsztacie, lecz nie wziął rachunków za naprawę i sprzedał pojazd. Koszt naprawy był wyższy niż wypłacone przez pozwaną odszkodowanie.

19 czerwca 2018r. Ł. P. zawarł z M. S. umowę przelewu wierzytelności przysługującej cedentowi z tytułu szkody w pojeździe marki o nr rej. (...) w związku ze zdarzeniem z 29 marca 2018r., co do którego prowadzone było postępowanie likwidacyjne pod numerem (...).

Strona pozwana została powiadomiona o przelewie pismem z 19 czerwca 2018r.

Powód wykonał kosztorys E. nr (...) i przeprowadził kalkulację kosztów naprawy wyliczając je na kwotę 7594,58 zł.

Dowód:

- zeznania świadka Ł. P. k. 81;
- umowa przelewu wierzytelności k. 13;
- Powiadomienie o dokonany przelewie k. 14;
- kalkulacja naprawy wykonana przez pozwaną z 03.04.2018r. k. 17 – 19;
- kalkulacja naprawy wykonana przez powoda z 29.08.2018r. k. 20 – 22;

Koszt naprawy samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...) określony w następstwie kolizji z 29 marca 2018r. przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu o jakości O oraz zastosowaniu stawek roboczogodziny z serwisów (...) z terenu zamieszkania poszkodowanego wynosił 5073,65 brutto. ;

Natomiast koszt naprawy tego pojazdu przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu o jakości O oraz zastosowaniu średnich stawek za roboczogodzinę wyspecjalizowanych serwisów z terenu zamieszkania poszkodowanego wynosił 4450,04 zł brutto.

Fakt uczestniczenia pojazdu sprawnego, w dobrym stanie technicznym w kolizji oraz jego późniejsza naprawa zgodnie z technologią producenta pojazdu nie jest czynnikiem zwiększającym jego wartość rynkową. Po naprawie pojazd poszkodowanego będzie znajdował się w stanie powypadkowym, co automatycznie prowadzi do obniżenia jego wartości. Co do zasady pojazdy po kolizji osiągają na rynku wtórnym niższe ceny niż auta, które nie były w przeszłości uszkodzone, gdyż sam fakt wykonania naprawy nawet przy użyciu nowych elementów, zgodnie z zaleceniami producenta, może dawać podstawę do obniżenia wartości pojazdu w stosunku do tej sprzed szkody.

Strona pozwana podczas oględzin pojazdu nie stwierdziła części zakwalifikowanych do wymiany innych niż oryginalne producenta pojazdu.

Zakres uszkodzeń, kierunek uderzenia, w tym ślady na boku tylnym prawym, nie kwalifikują go do wymiany, nawet częściowej, lecz do naprawy. Czas tej naprawy, przyjęty w kosztorysie wykonanym przez powoda na 5,6 roboczogodzin jest wystarczający do naprawy tego boku tylnego prawego wg kodu (...). Zakres i charakter uszkodzeń boku tylnego prawego nie kwalifikują go do wymiany a tylko do restytucji. Producent tej klasy pojazdu dopuszcza nie tylko wymianę boku tylnego prawego, ale również jego naprawę.

Kalkulacja kosztów naprawy z zastosowaniem stawki dealerskiej, przy wariacie wymiany ściany tylnej prawej, gdzie wartość części netto wynosiłaby 2390 zł netto, wynosiłaby 9272,27 zł. Zatem przy ustalonej wartości rynkowej pojazdu przed zdarzeniem z 29 marca 2018r. na 8700 zł, naprawa tego pojazdu byłaby ze względów ekonomicznych i technicznych nieuzasadniona, a zatem szkoda miałaby charakter szkody całkowitej.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego Z. U. z 10 września 2020r. wraz z kalkulacjami naprawy pojazdu k. 38 – 67;
- pisemne wyjaśnienia do opinii biegłego sądowego Z. U. z 17 listopada 2020r. wraz z kalkulacją naprawy k. 89 – 102.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części tj. co do 2959,69 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty, w tym przede wszystkim wyceny dokonane na zlecenie strony powodowej oraz przez stronę pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego szkodę.

Podstawa i zasada odpowiedzialności strony pozwanej była bezsporne. Spór między stronami dotyczył wysokości szkody poniesionej przez poprzednika prawnego powoda, w tym przede wszystkim uzasadnionych kosztów naprawy.

Według art. 822 § 1 k.c., powstanie obowiązku zapłaty przez zakład ubezpieczeń (ubezpieczyciela) odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakłada powstanie odpowiedzialności ubezpieczonego, czyli samego ubezpieczającego lub osoby, na której rzecz ubezpieczający zawarł umowę ubezpieczenia, za szkody wyrządzone osobom trzecim. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma więc ze swej istoty charakter akcesoryjny, tylko zatem wtedy, gdy ubezpieczony stanie się zgodnie z przepisami prawa cywilnego odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza co do zasady zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 166 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II KKN 353/99, nie publ.). Akcesoryjny, wynikający z art. 822 § 1 k.c., charakter zobowiązania ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej potwierdzają w odniesieniu do obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przepisy art. 23, 34, 35 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm. - dalej: "ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych" lub "u.u.o."). W myśl tych przepisów, na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, do której zawarcia obowiązany jest posiadacz bezpośrednio eksploatujący pojazd (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04), zakład ubezpieczeń jest zobowiązany, w granicach ustalonej sumy gwarancyjnej, do zapłaty odszkodowania za szkodę na osobie lub w mieniu wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu, objętą odpowiedzialnością posiadacza (art. 436 §

1 zdanie pierwsze lub art. 436 § 1 zdanie drugie k.c.). Odpowiedzialność za szkody wyrządzone ruchem wszelkich pojazdów mechanicznych oparta została na zasadzie ryzyka (art. 436 k.c. w związku z art. 435 k.c.). Uzasadnieniem tej zaostrzonej odpowiedzialności jest przede wszystkim szczególne i wzmożone niebezpieczeństwo jakie wiąże się z użyciem tych środków komunikacji.

W tak ukształtowanej odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego przesłanki stanowią powstanie szkody w mieniu lub na osobie, spowodowanie szkody przez ruch mechanicznego środka komunikacji, oraz związek przyczynowy między szkodą a ruchem pojazdu. Szkada wywołująca odpowiedzialność z tytułu ryzyka musi być wyrządzona przez ruch mechanicznego środka komunikacji. Ponadto pomiędzy działaniem sprawcy szkody a skutkiem tego działania musi zachodzić związek przyczynowy (opisany w art. 361 kc). W Świetle tego zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swojego działania.

Szkodą w mieniu jest wszelki uszczerbek majątkowy. Przy ustaleniu wysokości szkody należy posługiwać się przyjętą w piśmiennictwie i orzecznictwie teorią różnicy. Oznacza to, że dla ustalenia wysokości szkody zestawia się obecną wartość samochodu z tą, jaką by on przedstawiał gdyby nie było wypadku (tak, G. Bieniek, Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe, Warszawa 2006 str.140). Zasada pełnego odszkodowania w ujęciu kodeksu cywilnego przejawia się w tym, że naprawienie szkody obejmuje zarówno straty jakie poszkodowany poniósł, jak i korzyści które mógł osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła.

Ustalenie wartości pojazdu oraz kosztów naprawy wymagało wiedzy specjalnej, co obligowało Sąd na mocy art. 278§1 k.p.c. do dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki pojazdów samochodowych oraz kalkulacji warsztatowej. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym przede wszystkim opinia biegłego sądowego pozwoliła na ustalenie charakteru szkody w pojeździe oraz uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Biegły sądowy wykonał rzetelną opinię, w sposób jasny wykazał, że szkoda miała charakter szkody częściowej, a ponadto wyliczył wartość koniecznych napraw, przedstawił możliwe do zastosowania części zamienne, gwarantujące przywrócenie stanu pojazdu sprzed zdarzenia. Biegły ustalił także stawkę roboczogodziny w warsztatach znajdujących się w obrębie zamieszkania powoda dysponujących wyposażeniem umożliwiającym naprawy zgodnie z technologią producenta. Biegły w pisemnych wyjaśnieniach do opinii rzeczowo odniósł się do zarzutu powoda co do błędnego zakwalifikowania przez biegłego tylnego błotnika do naprawy zamiast jego wymiany. Zdaniem powoda tylny bok prawy powinien być zgodnie z ustaleniami strony pozwanej oraz powoda częściowo wymieniony, gdyż w kosztorysach wykonanych przez strony wskazano symbol (...). Sąd podzielił wnioski biegłego i przyjął, że szkoda miała charakter szkody częściowej, a koszt naprawy pojazdu zakładający wykorzystanie części zamiennych klasy O wykonanej z zastosowaniem stawek serwisów (...) z tereny miejsca zamieszkania poszkodowanego wynosi 5073,65 zł. Zdaniem Sądu przyjmując, że pojazd którego dotyczył spór był wyprodukowany w 2005 roku, a zatem naprawa wykonana zgodnie z technologią zalecaną przez producenta, przy zastosowaniu części zamiennych jakości O zapewni po naprawie uzyskanie właściwych parametrów techniczno – eksploatacyjnych, walorów estetycznych oraz zapewni dalszą bezpieczną eksploatację tego pojazdu.

Jednocześnie Sąd nie podzielił zastrzeżeń powoda, co do niezakwalifikowania naprawy tylnego boku prawego do wymiany, gdyż jak wskazał biegły element ten powinien być naprawiony, przy założeniu czasu naprawy 5,6 rgb (zgodnie z kosztorysami zarówno strony pozwanej jak i powoda). Biegły sądowy przy tym wyjaśnił, że gdyby tę część zakwalifikować do wymiany, zgodnie z żądaniem powoda, przy przyjęciu ceny tej części 2390 zł netto (jak wskazał powód w swojej kalkulacji), to koszt naprawy pojazdu wzrósłby do 9272,27 zł i byłyby ekonomicznie nieuzasadnione.

Z tych względów zdaniem Sądu odszkodowanie powinno wynosić 5073,65 zł.

Odnosząc się do zarzutu strony pozwanej, zgodnie z którym powództwo jest bezzasadne, gdyż poszkodowany naruszył zasadę minimalizacji szkody wynikająca z art. 354§ 2 k.c. należało uznać ten zarzut za bezzasadny. Pozwana wskazywała, że z uwagi na to, że poszkodowany nie skorzystał z propozycji naprawienia szkody w pojeździe bezgotówkowo poprzez naprawę samochodu w warsztacie wskazanym przez ubezpieczyciela, dalsze odszkodowanie

nie należy się nabywcy wierzytelności z tytułu tej szkody. W ocenie Sądu poszkodowany miał prawo dokonać wyboru sposobu naprawienia szkody, a w orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, że dla odpowiedzialności odszkodowawczej nie ma znaczenia czy szkoda została naprawiona. Rozmiar szkody doznanej przez poszkodowanego to koszt uzasadnionych ekonomicznie kosztów naprawy pojazdu, które gwarantują przywrócenie stanu pojazdu do stanu tego pojazdu sprzed szkody. W ocenie Sądu mając na uwadze opinię biegłego, który wskazał dwa warianty wyceny kosztów naprawy, uzasadniane było przyjęcie wartości kosztów naprawy z przyjęciem naprawy w serwisach autoryzowanych tj. wartość 5073,65 zł. Biegły bowiem wyjaśnił, że pojazd powypadkowy, nawet naprawiony z użyciem części oryginalnych i z zastosowaniem wszelkich zaleceń producenta, traci na wartości rynkowej, z uwagi na fakt uczestniczenia w kolizji.

Z tych wszystkich względów Sąd w pełni podzielił wnioski opinii biegłego i na jej podstawie uznał, że wartość szkody w pojeździe wyniosła 5073,65 zł, a zatem strona pozwana powinna uzupełnić wypłacone dotychczas powodowi odszkodowanie o dalszą kwotę 2959,69 zł stanowiącej różnicę pomiędzy ustaloną szkodą w pojeździe 5073,65 zł a wypłaconym przez stronę pozwaną odszkodowaniem 2113,96 zł. Powództwo dalej idące w tym zakresie tj. co do kwoty 2520,93 zł podlegało oddaleniu.

W tych okolicznościach Sąd uwzględnił powództwo w części co do kwoty 2959,69 zł o odsetkach orzekając zgodnie z art. 481 k.c. i 455 k.c. Podkreślić należy, że powód nie wykazał, aby wzywał stronę pozwaną do zapłaty dalszego odszkodowania, czy też aby przedłożył pozwanej wykonany przez siebie 29 sierpnia 2018r. kosztorys na kwotę 7594,58 zł. Zatem strona pozwana dopiero z chwilą doręczenia jej odpisu pozwu w dniu 9 czerwca 2020r. dowiedziała się o wysokości roszczeń kierowanych wobec niej z tytułu szkody w pojeździe z dnia 29 marca 2018r. Wymagalność roszczenia została ustalona na 9 czerwca 2020 r., a zatem strona pozwana pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia od 10 czerwca 2020r. Z przyczyn wyżej wskazanych żądanie powoda zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od 1 maja 2018r. do 9 czerwca 2020r. podlegało oddaleniu. Postępowanie likwidacyjne z udziałem poszkodowanego Ł. p. zakończyło się decyzją z 3 kwietnia 2018r., na podstawie której poszkodowany otrzymał łącznie odszkodowanie w kwocie 2113,96 zł. Powód nabył wierzytelność względem strony pozwanej z tytułu tej szkody 19 czerwca 2018r., zaś 29 sierpnia 2018r. wykonał kalkulację szkody. Jednocześnie powód nie wykazał, aby wzywał pozwaną do zapłaty przed wniesieniem pozwu w dniu 6 marca 2020r. Zatem domaganie się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie do 1 maja 2018r. do dnia doręczenia pozwanej odpisu pozwu w tej sprawie, było nieuzasadnione.

O kosztach orzeczono po myśli art. 100 k.p.c, przyjmując że powód wygrał proces w 54%. Koszty postępowania wyniosły łącznie 6253,77 zł, w tym 400 zł opłata sądowa od pozwu, 2219,77 zł wydatki związane z wynagrodzeniem biegłego sądowego oraz stawiennictwem świadka, 1917 zł koszty zastępstwa procesowego powoda oraz 1817 zł koszty zastępstwa procesowego strony pozwanej. Dokonując stosunkowego rozdzielenia tych kosztów powód powinien ponieść te koszty co do kwoty 2876,67 zł, a poniósł koszty w wysokości 4017,00 zł, w tym 400 zł opłata, wydatki związane z wynagrodzeniem biegłego 1800,00 zł i koszty zastępstwa procesowego 1817,00 zł. Skoro powód powinien ponieść koszt postępowania do kwoty 2876,67 zł, a poniósł te koszty w wysokości 4017,00 zł, to powodowi należy się zwrot kosztów w wysokości 1140,33 zł.

Jednocześnie Sąd nakazał stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku 419,73 zł tytułem wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.